

Dosarul nr. 2ra-145/21 (2ra-1811/20)

Prima instanță - (Judecătoria Ungheni, sediul central) jud: V. Stratulat
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: I. Secrieru, V. Mihaila, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

20 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Sergiu Tîmbur în numele și interesele lui Vladimir Cojocari,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Cojocari împotriva lui Ivan Tocarenco, intervenienți accesorii Rodion Butnaru și Compania Internațională de Asigurări „Asito Direct” Societate pe Acțiuni, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat în rezultatul accidentului rutier și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 16 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 11 ianuarie 2018, Vladimir Cojocari a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ivan Tocarenco, solicitând, prin cererea de concretizare a cerințelor (vol. I, f.d. 74-80), încasarea sumei de 297 081 de lei cu titlu pagubă cauzată automobilului ce-i aparține cu titlu de proprietate, de model Mercedes-Benz S400 cu n/î xxxxx, cauzată în urma accidentului rutier din 19 ianuarie 2015, a sumei de 1 250 de lei cu titlu de cheltuieli pentru efectuarea expertizei, 10 000 lei cheltuieli de asistență juridică și 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, iar în total suma de 358 351 de lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că Vladimir Cojocari este proprietarul automobilului de model Mercedes-Benz S400, cu n/î xxxxx.

Reclamantul i-a încredințat lui Rodion Butnaru să conducă automobilul dat. Iar la 19 ianuarie 2015, automobilul ce îi aparține, la volanul căruia se afla Rodion Butnaru, a fost implicat într-un accident rutier, vinovat de care a fost recunoscut Ivan Tocarenco, conform procesului-verbal cu privire la contravenție din 19 ianuarie 2015.

Procesul-verbal menționat nu a fost contestat de către Ivan Tocarenco, acesta și-a recunoscut vina și a achitat amenda ce i-a fost aplicată.

La cererea prealabilă înaintată de către avocat din numele lui Rodion Butnaru, pârâtul nu a oferit nici un răspuns.

În drept acțiunea s-a întemeiat pe baza prevederilor art. 14, 1398, 1422 și 1423 din Codul civil (în redacția în vigoare până la 1 martie 2019).

Prin încheierea din 26 noiembrie 2018 a Judecătoriei Ungheni, sediul central, în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâtului, în proces s-a atras civil CA „Asito” SA (succesor în drepturi CIA „Asito Direct” SA) și Rodion Butnaru în calitate de intervenient accesoriu de partea reclamantului.

Prin hotărârea din 22 noiembrie 2019 a Judecătoriei Ungheni, sediul central, s-a respins integral cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Cojocari împotriva lui Ivan Tocarenco, intervenienți accesorii Rodion Butnaru și CIA „Asito Direct” SA, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat în rezultatul accidentului rutier și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a admis parțial cerința pârâtului Ivan Tocarenco cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a încasat de la Vladimir Cojocari în beneficiul lui Ivan Tocarenco suma de 10 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică, în rest cerința de compensare a cheltuielilor de judecată, s-a respins.

La 10 decembrie 2019, avocatul Sergiu Tîmbur, în interesele lui Vladimir Cojocari, a declarat apel împotriva hotărârii din 22 noiembrie 2019 a Judecătoriei Ungheni, sediul central.

Prin decizia din 16 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de avocatul Sergiu Tîmbur în interesele lui Vladimir Cojocari și s-a menținut hotărârea din 22 noiembrie 2019 a Judecătoriei Ungheni, sediul central.

În motivarea soluției emise, instanța de apel a conchis că reclamantul Vladimir Cojocari a fost despăgubit de CIA „Asito” SA prin intermediul reprezentantului său în baza procurii Rodion Butnaru, pentru daunele cauzate de către Ivan Tocarenco în urma accidentului rutier din 19 ianuarie 2015, iar suma oferită nu a fost contestată.

Astfel, instanța de apel a menționat că despăgubirea pentru paguba cauzată în rezultatul accidentului rutier urma a fi revendicată de la compania de asigurare, iar în caz de dezacord cu suma stabilită, prin intermediul instanței de judecată, dar nu de la Ivan Tocarenco.

Referitor la capătul de cerere cu privire la repararea prejudiciului moral, a reținut că prima instanță întemeiat a concluzionat că pentru daunele morale solicitate reclamantul Vladimir Cojocari nu a enunțat în cererea de chemare în judecată, și nici reprezentantul acestuia avocatul Sergiu Tîmbur nu a expus în cadrul ședințelor de judecată, care este caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate reclamantului prin accidentul din 19 ianuarie 2015 de către pârâtul Tocarenco Ivan. Reclamantul nu a prezentat probe pertinente și concludente care să confirme că prin acțiunile pârâtului i-a fost afectată starea psihică.

La 24 noiembrie 2020, avocatul Sergiu Tîmbur, acționând în numele și interesele lui Vladimir Cojocari, a declarat recurs împotriva deciziei din 16 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând să fie admis recursul și casată decizia.

În motivarea recursului, reiterând circumstanțele de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată, reprezentantul recurentului a invocat că decizia

contestată este ilegală și pasibilă de a fi casată în temeiul de la art. 432 alin. (3) lit. b) din Codul de procedură civilă.

Avocatul Sergiu Tîmbur a menționat că judecarea apelului a avut loc absența sa, nu a fost citat legal, iar citația a recepționat-o după ce a fost examinată cererea de apel.

La fel, consideră că instanța de apel a ignorat probele importante pentru justa soluționare a litigiului, și anume actul de defectare - probă care dovedește că paguba cauzată în urma accidentului. Nici prima instanță nici cea de apel nu au dat apreciere acestei probe, nu este clar dacă a fost admisă sau respinsă.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată părților la 13 octombrie 2020 (vol. II, f.d. 105), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent sau reprezentantul acestuia la dosar lipsește.

Din acest motiv, Colegiul consideră că recursul din 24 noiembrie 2020 a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 10 decembrie 2020 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, nu au depus referință prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Sergiu Tîmbur în numele și interesele lui Vladimir Cojocari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Sergiu Tîmbur în numele și interesele lui Vladimir Cojocari.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari